

Arrest

nr. 252 435 van 9 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 30 november 2011, in het kader van een eerste beschermingsverzoek, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Gelet op de toenmalige situatie in zijn (voorgehouden) regio van herkomst, Bagdad, Centraal-Irak, werd geoordeeld dat er voor verzoeker een reëel risico bestond op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurige geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict.

1.2. Op 30 augustus 2018 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een brief waarin de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: commissaris-generaal) vraagt om verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

1.3. Op 26 oktober 2018 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar wegens poging tot moord en dracht van een vrij verkrijgbaar wapen zonder wettige reden.

1.4. Verzoeker wordt opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 6 november 2018.

1.5. Verzoeker wordt opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 6 februari 2018.

1.6. Op 26 februari 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een sjiitische Arabier bent, en op 15 februari 1994 geboren bent. U woonde uw hele leven in de Amil wijk te Bagdad (Centraal-Irak), liep school tot het tweede middelbaar, en werkte nadien als lasser.

Op 21 juli 2010 werd uw huis aangevallen door leden van Al Qaida. Ze dwongen u en uw familie om het huis binnen de drie dagen te verlaten. Op 15 augustus 2010 was er een tweede inval in het huis. Uw broer M. en zijn vriend H. werden daarbij vermoord, uw vader raakte gewond, en jullie huis werd in brand gestoken. U was op dat moment niet thuis en dook na het incident onder in het huis van uw oom, in een andere subwijk van Amil. Uw moeder raadde u aan het land te verlaten, wat u op 27 augustus 2010 deed. U reisde via Syrië naar België en diende op 24 november 2010 een verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders verhuisden nadien naar de Dihad wijk.

Op 26 augustus 2011 kwamen onbekenden u zoeken in het nieuwe onderkomen van uw ouders. Uw broer S. werd daarbij vermoord.

Op 7 oktober 2011 werd u gehoord door het CGVS en op 30 november 2011 nam het CGVS in hoofde van u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De vluchtelingenstatus werd u geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. De subsidiaire beschermingsstatus werd u toegekend op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in uw voorgehouden regio van herkomst, Bagdad (Centraal-Irak). U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Op 30 augustus 2018 ontving het CGVS van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een ‘Vraag tot intrekking van statuut subsidiaire bescherming’ (dd. 21/08/2018). Hieruit bleek dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aanvankelijk had verklaard dat u ‘M.F.K.’ heet en op 15 februari 1994 in Bagdad was geboren. Tijdens uw interview op DVZ op 15 april 2011 had u verklaard dat u ‘E.S.K.M.’ heet en dat u op 15 februari 1993 in Bagdad was geboren. U legde een nationaliteitsbewijs en een identiteitskaart neer die na verificatie door de Belgische Federale Politie vervalst bleken te zijn. In het kader van een vraag om een correctie van uw individuele gegevens legde u op 25 juli 2010 een Iraakse geboorteakte (dd. 05/06/2009) neer bij DVZ waarin werd vermeld dat u in 1993 was geboren te Bagdad. In het kader van een nieuwe vraag om correctie van individuele gegevens legde u op 2 juni 2017 nieuwe documenten neer waaruit bleek dat een nationaal Iraaks paspoort voorgelegd waaruit identiteitsgegevens bleken die verschillen met diegene die u opgaf tijdens uw verzoek om internationale bescherming, met name een verlopen Iraaks paspoort, afgeleverd op 16 april 2006 te Al-Muthannah en geldig tot 15 april 2014, waaruit bleek dat u ‘K.M.F.’ heet en in 1989 bent geboren in Samawa (provincie Al-Muthannah), een attest dienstdoende als geboorteakte (d.d. 27 maart 2017), en een overeenstemmingsattest (d.d. 27 maart 2017) van de Iraakse ambassade te Brussel waaruit blijkt dat u ‘D.K.M.F.’ heet en op 17 september 1989 in Samawa bent geboren. Daarnaast bleek dat u op 2 juli 2016 werd gearresteerd en op 3 juli 2016 werd opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. U werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van poging tot moord. U werd op 18 november 2016 vrijgelaten onder voorwaarden. U was op dat moment nog niet veroordeeld.

U werd op 17 oktober 2018 door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 6 november 2018 waarin u mondeling deze nieuwe elementen kon toelichten. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u te kennen dat u de week voordien was veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar omwille van poging tot moord.

Het CGVS ontving vervolgens een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen (d.d. 26 oktober 2018) waaruit bleek dat u inderdaad werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens poging tot moord en het onwettig dragen van een vrij verkrijgbaar wapen.

U werd op 25 januari 2019 door het CGVS opgeroepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud op 6 februari 2019 waarin u mondeling deze nieuwe elementen kon toelichten. U bood zich niet aan voor het persoonlijk onderhoud.

U legt geen documenten voor in het kader van het heroverwegen van uw subsidiaire beschermingsstatus.

B. Motivering

U kreeg op 30 november 2011 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat er in Bagdad een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Gezien uw voorgehouden afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

U werd op 17 oktober 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 6 november 2018 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus te heroverwegen. Er waren namelijk twijfels omtrent uw identiteitsgegevens en uw afkomst, twijfels die werden versterkt door de (identiteits-)documenten die u heeft voorgelegd in het kader van een vraag om correctie van individuele gegevens. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 november 2018 bleek dat u ondertussen was veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens poging tot moord (zie CGVS, 06/11/2018, p. 19).

Uit de informatie die nadien aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u op 26 oktober 2018 door de rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens poging tot moord en het onwettig dragen van een vrij verkrijgbaar wapen.

Naar aanleiding van deze veroordeling werd u op 25 januari 2019 opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 6 februari 2019, om u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending die werd verstuurd naar uw laatst gekozen woonplaats in het kader van de heronderzoeksprocedure cfr. artikel 57/6/7, §3, (gekozen woonplaats d.d. 13/12/2018), tevens uw laatst gekende adres in het rijksregister (zie uittreksel uit het rijksregister, toegevoegd aan het administratief dossier).

U kwam niet opdagen op uw persoonlijk onderhoud. Op 6 februari 2019 liet u het CGVS per mail weten dat de oproepingsbrief op een fout adres bij uw buurman werd afgegeven (zie mail 12/02/2019, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit kan geenszins gezien worden als een geldige reden, nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de oproepingsbrief op de correcte wijze naar het juiste adres werd verstuurd.

Overeenkomstig artikel 57/6/7, §4 van de Vreemdelingenwet kan de Commissaris-generaal bijgevolg een beslissing nemen op grond van de elementen in het dossier.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4, §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1, c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen dd. 26 oktober 2018.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens poging tot moord en het onwettig dragen van een vrij verkrijgbaar wapen.

Op 2 juli 2016 kreeg u ruzie met uw buurman over een zak steenpuin die u voor de algemene inkomdeur van het appartementsgebouw zou hebben gezet. U liep naar uw appartement en keerde terug met een groot zwartkleurig zwaard. U sloeg uw buurman met het zwaard naar de bovenkant van zijn hoofd. Deze kon de slag afweren met zijn onderarm, maar werd geraakt in de arm en het hoofd. Uw buurman kon het zwaard wegstampen en om hulp roepen.

De rechtbank oordeelde dat op afdoende wijze blijkt dat u de intentie had uw buurman te doden en dat dit gebeurde met voorbedachten rade. Het bestaan van de verschoningsgrond uitlokking en de exceptie van wettige zelfverdediging wordt afgewezen.

In het vonnis worden de feiten als zeer ernstig bestempeld. De door u gepleegde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en een absoluut gebrek aan respect voor het leven en de fysieke integriteit van andere mensen. Er werd eveneens vastgesteld dat u narcistische persoonlijkheidskenmerken heeft en een gebrek aan zelfinzicht en probleembesef vertoont. In het vonnis wordt gesteld dat u een potentieel gevaar vormt voor de maatschappij.

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van 26 oktober 2018 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2, ingetrokken.

Op 6 november 2018 had u een persoonlijk onderhoud op het CGVS. U bracht uw veroordeling ter sprake en werd er over bevraagd. De elementen die u aanhaalde konden een behoud van uw status niet rechtvaardigen. U ontkent en minimaliseert namelijk de feiten door te stellen dat u door uw buurman werd aangevallen met een mes, dat het om zelfverdediging ging, dat er allerm minst sprake was van voorbedachte rade, en dat uw buurman slechts kleine verwondingen opliep (zie CGVS, p. 19). Uw verklaringen staan diametraal op de bevindingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Het bevestigt dat u een gebrek aan zelfinzicht en probleembesef betoont.

U legt geen documenten of stukken voor die iets vermogen te veranderen aan bovenstaande appreciatie.

Rekening houdend met het gegeven dat u de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, Bagdad, en de veiligheidssituatie intussen op duurzame wijze is verbeterd, is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Bagdad, Irak. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 14 november 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider alAbadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden

beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017 en 2018, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw op significante en bijna constante wijze verder af in het voorbije jaar, waarbij het stabiliseerde op een veel lager niveau dan voorheen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in 2018 aan met een duidelijke verdere daling van het aantal slachtoffers.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees verzoeker om internationale bescherming omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U haalt geen andere elementen aan die iets aan deze appreciatie kunnen veranderen. U herhaalt uw initiële asielmotieven, dewelke bij het doorlopen van uw asielprocedure reeds ongeloofwaardig bleken (zie CGVS, p. 4, 8-9). Intussen blijkt dat u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming veel ouder was dan u liet optekenen, wat een bijkomende indicatie is voor het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag (zie CGVS, p. 4-5, 8-9). U verklaart vervolgens dat u zal worden geïnterviewd omdat u in Europa heeft verbleven, maar dit is weinig meer dan een algemene en blote bewering die u niet weet te ondersteunen met concrete elementen (zie CGVS, p. 18). Hetzelfde geldt voor uw vrees vermoord of ontvoerd te worden door een militie, IS ('Islamitische Staat'), of een andere bende (zie CGVS, p. 18). U verklaart nog dat uw zus [H.] en haar echtgenoot ondertussen vermoord werden door IS (zie CGVS, p. 10-11), maar uw verklaringen hieromtrent zijn geenszins geloofwaardig. Zo kan u met moeite het tijdstip van hun dood situeren (zie CGVS, p. 11, 12), kan u niet toelichten waar ze door IS werden onderschept (zie CGVS, p. 11), kan u niet of nauwelijks uitleggen wat er is gebeurd of hoe ze om het leven werden gebracht (zie CGVS, p. 11), weet u niet wat er met hun lichamen is gebeurd (zie CGVS, p. 12), en heeft u geen enkel begin van bewijs betreffende hun overlijden (zie CGVS, p. 12). Voorts merkt het CGVS op dat de facebookaccounts van uw zus [H.] nog actief zijn en u hier geen overtuigende uitleg voor heeft (zie CGVS, p. 16-18 - zie Landeninformatie, screenshots Facebook).

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

1.7. Verzoeker gaat in beroep tegen zijn strafrechtelijke veroordeling. Op 28 mei 2020 wordt verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens poging tot moord en dracht van een vrij verkrijgbaar wapen zonder wettige reden.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 49, 55/4 en 55/5/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de redelijke termijnvereiste.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"A. DE OVERSCHRIJDING VAN DE TERMIJN VAN ARTIKEL 49, §2 VREEMDELINGENWET

1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 augustus 2018 een schrijven ontving van de Dienst Vreemdelingenzaken met daarin de vraag om een onderzoek te voeren naar de mogelijke intrekking van de beschermingsstatus van verzoeker.

In dergelijk geval dient de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen een termijn van zestig dagen een beslissing te nemen conform artikel 49, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet:

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt in geval van toepassing van het eerste of het tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot opheffing of intrekking van de vluchtelingenstatus of hij informeert de betrokkene en de minister of zijn gemachtigde dat niet wordt overgegaan tot de opheffing of intrekking van dit statuut.

Binnen deze voorziene termijn van zestig werkdagen werd er geen beslissing genomen tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker. Door de verwerende partij wordt evenmin ergens verklaard waarom het onmogelijk zou zijn geweest om binnen de wettelijke voorziene termijn een beslissing te nemen.

De omstandigheid dat de overschrijding van de beslissings- en kennisgevingstermijnen van artikel 49, §2, vierde lid Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk gesanctioneerd zijn, ontslaat de verwerende partij er niet van om, binnen een redelijke termijn volgend op het verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken om tot intrekking van de beschermingsstatus van verzoeker, hiertoe een beslissing te nemen. Dat de verwerende partij pas op 26 februari 2019 hiertoe een beslissing neemt, nadat het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken reeds dateert van 30 augustus 2018, voldoet hier niet aan.

Dit geldt des te meer aangezien de concrete omstandigheden duidelijk maken dat er geen reden is waarom de verwerende partij een dergelijke termijn heeft nodig gehad om de bestreden beslissing te nemen, terwijl de toepasselijke regelgeving een termijn van slechts zestig werkdagen voorziet. Een motivering voor de zeer lange duurtijd wordt zelfs niet gegeven door de verwerende partij.

Verzoeker mocht er derhalve rechtmatig op vertrouwen dat de verwerende partij niet meer zou overgaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker. Dat de verwerende partij hiertoe op 26 februari 2019 alsnog toe overgaat, schendt de redelijke termijnvereiste en artikel 49, §2, vierde lid Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient hierom reeds te worden vernietigd.

2. Verzoeker verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van zestig werkdagen, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer zal overgaan tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer zal overgaan tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus.

3. Bovenvermelde verplichting dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd.

Bovendien geldt de formele motiveringsverplichting eveneens, zelfs indien artikel 49, §2, vierde lid Vreemdelingenwet enkel een termijn van de orde zou omvatten. De wetgever heeft namelijk uitdrukkelijk voorzien dat binnen deze termijn moet worden kenbaar gemaakt wat het gevolg is dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan het verzoek tot intrekking stelt.

Hierom schendt de bestreden beslissing artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 49, §2, vierde lid Vreemdelingenwet.

B. DE BEOORDELING VAN HET “ERNSTIG MISDRIJF”

4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° Van de Vreemdelingenwet, zoals vermeld onder punt C (“Conclusie”) van de bestreden beslissing (“steunend op artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken”). In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...) 6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken”.

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven; b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties; c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt “voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt “Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.” Vrij vertaald : “155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de modus operandi, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;*
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;*
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;*
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdaad.*

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 24, 37).

5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker veroordeeld werd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 26 oktober 2018. In dit vonnis werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens poging tot moord en het onwettig dragen van een vrij verkrijgbaar wapen.

Verzoeker benadrukt evenwel de precieze, feitelijke omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot dit vonnis.

Verzoeker verkreeg op 2 juli 2016 ruzie met zijn buurman. De ruzie handelde over een zak steenpuin die voor de inkomdeur van het appartementsgebouw werd gezet. De ruzie escaleerde en verzoeker haalde in een vlaag van woede een zwartkleurig zwaard uit zijn appartement en sloeg zijn buurman met het zwaard aan de bovenkant van zijn hoofd. Er vond een schermutseling plaats waarbij de buurman geraakt werd aan zijn arm en zijn hoofd. De buurman kon het zwaard wegstampen, waarna hij om hulp riep.

Verzoeker wijst er dan ook op dat dit een verregaand conflict betrof met zijn buurman. Dit conflict is geëscaleerd. Hij betwist dat hij potentieel een gevaar zou vormen voor de volledige samenleving en dat hij moet worden aanzien als iemand met een narcistische persoonlijkheid en een gebrek aan zelfinzicht en probleembesef. Er is daarmee geen sprake van recidive. Het conflict situeert zich volledig op basis van de individuele (problematische) verhouding met zijn buurman. Dit neemt niet weg dat verzoeker het voorval ten zeerste betreurd, maar zonder dat hieruit moet blijken dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de volledige samenleving.

De feiten hadden betrekking op een specifieke, individuele situatie en zijn specifiek te situeren in de tijd. Verzoeker verkreeg voor de bovenvermelde feiten een zware straf, ondanks dat hij heeft aangegeven dat er sprake was van een verschoningsgrond (uitlokking) en wettige zelfverdediging. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdt in de bestreden beslissing rekening met deze gevangenisstraf van 6 jaar, echter zonder rekening te houden met de effectieve gevangenisstraf die verzoeker moest ondergaan.

Hij werd opgepakt op 2 juli 2016 en op 3 juli 2016 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Hij werd op 18 november 2016 opnieuw vrijgelaten onder voorwaarden. De werkelijke strafmaat werd hierdoor onvoldoende in rekening gebracht in de bestreden beslissing.

De feiten speelden zich ondertussen bijna 3 jaar geleden af (2 juli 2016). Verzoeker blijft nochtans sinds november 2010 in België. Hij werd niet eerder veroordeeld.

Met de achterliggende redenen van het correctioneel vonnis en de werkelijke strafmaat die verzoeker verkreeg, werd onvoldoende rekening gehouden.

6. Verzoeker is in de fout gegaan door het specifieke conflict met zijn buurman, hetgeen niet impliceert dat de handelingen van verzoeker niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

Verzoeker is daarom van oordeel dat zich actueel, gelet op alle elementen die verband houden met de correctionele veroordeling van 26 oktober 2018 en het strafblad van verzoeker, geen intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus zich opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker niet definitief werd veroordeeld voor een "ernstig misdrijf" in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet."

3. Aanvullende nota's

De verwerende partij maakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet op 7 januari 2020, 15 januari 2020, 23 januari 2020, 24 februari 2021, 25 februari 2021 en 23 maart 2021 aanvullende nota's over, waarin enerzijds een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt gemaakt alsook een actualisatie van verzoekers' situatie. Zij verwijst hierbij naar:

- EASO "*Country of Origin Report Iraq: Security situation*" van maart 2019
- het rapport van UNHCR: "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*" van mei 2019;
- EASO "*Country Guidance note: Iraq*" van juni 2019;
- COI Focus "*Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak*" van 20 maart 2020;
- EASO "*Country of Origin Report Iraq: Security situation*" van oktober 2020;
- EASO "*Country Guidance Note: Iraq*" van januari 2021;
- een uittreksel uit het rijksregister met betrekking tot verzoeker;
- het arrest van het hof van beroep van 28 mei 2020.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 55/5/1, §2 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Deze wetsbepaling luidt als volgt: "*§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in : 1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn; (...)*".

In artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van intrekking een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet: "*Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.*"

Artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet verwijst naar de uitsluitingsgronden die onder andere zijn opgenomen in het in casu toepasselijke artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. In de laatstgenoemde bepaling wordt gesteld dat "*(e)en vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (...) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd*".

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 oktober 2018 werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens poging tot moord en het onwettig dragen van een vrij verkrijgbaar wapen (AD CGVS, stuk 32, map met landeninformatie).

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis leidt de commissaris-generaal af dat het om ernstige feiten gaat en concludeert hij dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd waardoor hij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet intrekt.

De commissaris-generaal is van oordeel dat de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 november 2018 niet van die aard zijn om het behoud van de status te rechtvaardigen. De commissaris-generaal benadrukt dat verzoekers initiële asielmotieven reeds ongeloofwaardig werden bevonden en dat hij geen elementen aanbrengt die iets aan die appreciatie kunnen veranderen. Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet adviseert de commissaris-generaal dat verzoeker kan worden teruggeleid naar Bagdad, Irak.

4.3. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij opmerkt dat de beslissing door de commissaris-generaal werd genomen buiten de termijn van 60 werkdagen die is voorzien in artikel 49/2, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 49/2, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "*(d)e Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (...) in geval van toepassing van het (...)*

tweede lid binnen een termijn van zestig werkdagen een beslissing tot intrekking of opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (zie punt 1.2.) op 30 augustus 2018 vroeg om de status in te trekken terwijl de commissaris-generaal slechts op 26 februari 2019, dus ruim later dan 60 werkdagen na de schriftelijke vraag van 30 augustus 2018, de thans bestreden beslissing nam.

De Raad merkt evenwel op dat de termijn van 60 werkdagen uit artikel 49/2, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een termijn van orde is. Om te bepalen of een termijn een vervaltermijn of een termijn van orde is, moet worden gelet op de expliciete of impliciete wil van de normsteller. Deze wil kan blijken uit het doel en de formulering van de termijntelling. Indien er geen aanduidingen zijn over de wil van de normsteller en, zoals te dezen het geval is, aan het verstrijken van de termijn geen gevolgen zijn verbonden, is de termijn te beschouwen als een termijn van orde (RvS 20 oktober 2011, nr. 215.848). Geen enkele wetsbepaling of beginsel schrijft voor dat de overschrijding van de termijn tot gevolg heeft dat de commissaris-generaal zijn bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, zou verliezen. De overschrijding van de termijn van 60 werkdagen heeft geen rechtsgevolgen. In de memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015, waarbij de hierboven vermelde bepaling werd ingevoerd, wordt overigens uitdrukkelijk benadrukt dat het CGVS zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welke status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook (zie Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St. Kamer 2014-2015, Doc. 54 1197/001, p. 12*).

Daarenboven dringt zich de vaststelling op dat verzoeker geen belang kan doen gelden bij deze kritiek aangezien het overschrijden van de termijn van 60 werkdagen tot gevolg heeft dat hij langer van zijn naderhand ingetrokken internationale beschermingsstatus kon genieten. In die zin toont verzoeker, waar hij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, evenmin aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat de beslissing tot intrekking sneller moest worden genomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelke de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien is voldaan aan drie voorwaarden: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt. Met de stelling dat *“na een termijn van zestig werkdagen, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet meer zal overgaan tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus”*, lijkt hij te suggereren dat hij ervan uitging dat het stellen van strafbare handelingen nooit gevolgen zou kunnen hebben op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In de mate dat verzoeker zou betogen dat de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechten toekent, wijst de Raad erop dat een administratieve rechtshandeling die rechten toekent op geldige wijze kan worden ingetrokken indien en voor zover een uitdrukkelijke wetsbepaling de intrekking toelaat, quod in casu (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, “Het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel” in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 342 e.v.). De Raad wijst erop dat luidens artikel 49/2, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker *“te allen tijde”* kan worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. In casu laten artikelen 55/5/1, § 2, 1° en 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk toe dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van een vreemdeling van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

4.4. Artikel 55/4, §1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 17.1, b) van de richtlijn 2011/95/EU dat bepaalt dat een vreemdeling slechts van subsidiaire bescherming kan worden uitgesloten wanneer er 'ernstige redenen' zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het begrip "ernstig misdrijf" wordt in de richtlijn 2011/95/EU niet gedefinieerd en de richtlijn bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, §33).

In zijn arrest Sjahin Ahmed stelt het Hof van Justitie dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (Ibid., §45). De in artikel 17, lid 1, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer en kent geen beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (Ibid., §46-47).

Verder heeft Hof geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, lid 1, onder b) enkel kan toepassen nadat de bevoegde autoriteit de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Uit de rechtspraak en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO: "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis", januari 2016) blijkt dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, §56).

Verder wijst het Hof erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in het handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967 (Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR), 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109).

4.5. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal het volgende:

"Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen dd. 26 oktober 2018.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens poging tot moord en het onwettig dragen van een vrij verkrijgbaar wapen.

Op 2 juli 2016 kreeg u ruzie met uw buurman over een zak steenpuin die u voor de algemene inkomdeur van het appartementsgebouw zou hebben gezet. U liep naar uw appartement en keerde terug met een groot zwartkleurig zwaard. U sloeg uw buurman met het zwaard naar de bovenkant van zijn hoofd. Deze kon de slag afweren met zijn onderarm, maar werd geraakt in de arm en het hoofd. Uw buurman kon het zwaard wegstampen en om hulp roepen.

De rechtbank oordeelde dat op afdoende wijze blijkt dat u de intentie had uw buurman te doden en dat dit gebeurde met voorbedachten rade. Het bestaan van de verschoningsgrond uitlokking en de exceptie van wettige zelfverdediging wordt afgewezen.

In het vonnis worden de feiten als zeer ernstig bestempeld. De door u gepleegde feiten getuigen van een gebrek aan normbesef en een absoluut gebrek aan respect voor het leven en de fysieke integriteit van andere mensen. Er werd eveneens vastgesteld dat u narcistische persoonlijkheidskenmerken heeft en een gebrek aan zelfinzicht en probleembesef vertoont. In het vonnis wordt gesteld dat u een potentieel gevaar vormt voor de maatschappij.

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van 26 oktober 2018 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2, ingetrokken.

Op 6 november 2018 had u een persoonlijk onderhoud op het CGVS. U bracht uw veroordeling ter sprake en werd er over bevraagd. De elementen die u aanhaalde konden een behoud van uw status niet rechtvaardigen. U ontkent en minimaliseert namelijk de feiten door te stellen dat u door uw buurman werd aangevallen met een mes, dat het om zelfverdediging ging, dat er allerminst sprake was van voorbedachte rade, en dat uw buurman slechts kleine verwondingen opliep (zie CGVS, p. 19). Uw verklaringen staan diametraal op de bevindingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Het bevestigt dat u een gebrek aan zelfinzicht en probleembesef betoont.

U legt geen documenten of stukken voor die iets vermogen te veranderen aan bovenstaande appreciatie.”

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis 26 oktober 2018 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen en blijkt ook verzoekers individuele verantwoordelijkheid. De commissaris-generaal verwijst uitdrukkelijk naar de motivering en de strafmaat van het vonnis en beperkt zich geenszins tot een louter citeren van het dictum van het vonnis.

In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij nog niet definitief werd veroordeeld, wat inderdaad zo was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker inmiddels bij arrest van 28 mei 2020 van het hof van Beroep te Antwerpen wél definitief werd veroordeeld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de precieze feitelijke omstandigheden benadrukt die aanleiding hebben gegeven tot het vonnis en meent dat het louter gaat om een verregaand conflict met zijn buurman dat is geëscaleerd, stelt de Raad vast dat verzoeker opnieuw tracht de gepleegde feiten te minimaliseren.

In het vonnis kan immers worden gelezen dat de rechtbank van eerste aanleg oordeelde dat op afdoende wijze bleek dat verzoeker de intentie had zijn buurman te doden en dat dit gebeurde met voorbedachten rade.

In het arrest van het hof van beroep wordt niet ontkend dat het om een ontaard conflict met de buurman zou gaan, maar dat het conflict flink ontaardde neemt volgens het hof van beroep niet weg dat het inzicht tot doden wel degelijk aanwezig was in hoofde van verzoeker en dat dit specifiek wordt bewezen door de handelwijze van verzoeker en het daarbij gebruikte middel. Dit wordt in het arrest uitgebreid gemotiveerd, waarop het hof besluit dat verzoeker met zijn handelen de dood nastreefde van het slachtoffer met wie hij in conflict was geraakt. Evenzo wordt de voorbedachtheid van de gepleegde feiten door het hof bevestigd, met name dat verzoeker ongetwijfeld in een geagiteerde toestand verkeerde maar dat deze toestand hem nog toeliet om na te denken als een normaal redelijk mens.

Zowel de rechtbank van eerste aanleg als het hof van beroep hebben het bestaan van de verschoningsgrond uitlokking en de exceptie van wettige zelfverdediging afgewezen.

In navolging van de rechtbank van eerste aanleg, besluit het hof van beroep: *“De feiten zijn zeer ernstig en getuigen in hoofde van de beklagde van een totaal gebrek aan normbesef, een criminele ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer en wakkeren het onveiligheidsgevoel binnen onze samenleving aan.”*

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte enkel rekening houdt met de gevangenisstraf van zes jaar terwijl hij oog had moeten hebben voor de effectieve gevangenisstraf die hij moest ondergaan. Hij stipt aan dat hij werd opgepakt op 2 juli 2016 en op 3 juli 2016 opgesloten, maar op 18 november 2016 opnieuw werd vrijgelaten onder voorwaarden. Deze opsluiting heeft echter betrekking op de voorlopige hechtenis op basis van een aanhoudingsmandaat en de vrijlating onder voorwaarden die verzoeker werd verleend in het kader van een gerechtelijk onderzoek en heeft geen uitstaans met de gevangenisstraf die hem uiteindelijk bij vonnis van 26 oktober 2018 werd opgelegd.

Overigens oordeelde het hof van beroep met betrekking tot de straftoemeting als volgt:

“Bij de straftoemeting werd door de eerste rechter terecht rekening gehouden met de ernst van de feiten, de jeugdige leeftijd van de beklagde, zijn persoonlijkheid zoals die naar voren kwam in het verslag van forensisch psychiater dokter D.V. en in de verslaggeving van de justitieassistentie die hem

opvolgde in het kader van zijn vrijlating onder voorwaarden, zijn persoonlijke situatie (stukken tewerkstelling) en blanco strafregister in het Rijk. Het hof houdt bijkomend nog rekening met het tijdsverloop sedert de feiten welke reeds dateren van juli 2016.

In de gegeven omstandigheden komt het de door de eerste rechter opgelegde effectieve hoofdgevangenisstraf van zes jaar wetmatig en verantwoord voor als bestraffing voor de bewezen vermengde feiten. Ook het hof is van oordeel dat zich een krachtig signaal opdringt in hoofde van de beklaagde teneinde hem het nodige bewustzijn bij te brengen en hem te doen inzien dat dergelijke feiten onder geen enkel beding kunne getolereerd worden in onze samenleving.

Er zijn geen redenen voorhanden om de door de eerste rechter opgelegde hoofdgevangenisstraf te milderen, hetzij de hoofdgevangenisstraf geheel of gedeeltelijk toe te staan met (probatio)uitstel van tenuitvoerlegging.”

Waar verzoeker betwist dat hij een narcistische persoonlijkheid heeft en een gebrek aan zelfinzicht en probleembesef zoals door de forensisch psychiater werd vastgesteld, blijkt uit wat voorafgaat dat het hof van beroep deze psychiatrische beoordeling niet in vraag stelt maar meeneemt in de bepaling van de straftoemeting. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de feiten zich reeds in 2016 afspeelden, dat hij sinds november 2010 in België niet werd veroordeeld en op het gebrek aan recidive, herhaalt hij in wezen elementen en omstandigheden waarmee het hof van beroep, zoals blijkt uit wat hierboven wordt geciteerd, reeds rekening heeft gehouden bij het bepalen van de straftoemeting. Zij werpen ook geen ander licht op de ernst van de feiten waarvoor verzoeker inmiddels definitief is veroordeeld.

Waar verzoeker betwist dat hij een gevaar zou vormen voor de samenleving en dat er zich “actueel” geen intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt, benadrukt de Raad dat voor een toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° juncto artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, het volstaat dat de commissaris-generaal vaststelt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een “ernstig misdrijf” heeft gepleegd, zonder dat hij daarbij moet vaststellen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Geen enkele bepaling of beginsel schrijft voor dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus rekening dient te houden met het actuele karakter van de bedreiging die uitgaat van verzoeker of met diens actuele gedrag.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er in casu ernstige redenen zijn om de door verzoeker gestelde daden, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 28 mei 2020, te kwalificeren als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat hij zelf meent, zijn verzoekers handelingen niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming

Deze vaststelling volstaat in beginsel om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 30 november 2011 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Wat betreft het advies van de commissaris-generaal over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit advies niet bindend is en de rechtstoestand van de betrokkene niet wijzigt zodat dit advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (cf. RvS 21 januari 2020, nr. X; RvS 24 mei 2016, nr. X).

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES